

من بیتی (پنجابی)

رمضان شریف دی اٹھارویں دا جن _____ اپنے موڑے دی فجرے _____ دکھن ولے _____ مسیت دے پر بت والے مینار دے اُتے آکھلوتا، تے مینوں گھور گھور کے نکلے۔ ایہہ مسیت میرے نانکے دادکے پنڈ دی کلم کئی مسیت اے۔ میرے وڈکیاں اپنی مالکی وچوں حصہ دکھ کر کے ”رب دے ناں“ زمین لوائی تے ایہہ کلم کئی سوہنی الہیلی مسیت بنوائی۔ اج، جن اپنی تجھدی، نبجھدی چا جانی نال ایس مسیت دے پر بت والے مینارے اُتے مینوں انج پیا لگے، جیوں پنڈ دے بندیاں دنی بندگی تے دینی ذوق شوق دا حال، اپنی واپسی دے حال نال بیان کر کے مینوں کجھ سمجھوان آیا اے، میں اوس ول دھیان کیتا تے نالے ای پینڈ دے دی جیہن والی اواز نے میرا دھیان اپنے ول موڑ لیا۔ اجے میں ایسے تے حیران ساں تے بُڈیاں نے ڈنڈ پادتی۔ بُڈیاں دی ڈنڈ توں میں گھبرایا تے کاں نے کاں دی ستویں سُر کڈی۔ ٹسی نہیں مننا تے نہ منوں، پرا ایہہ واقعہ تے حقیقت ہے۔ میں خیالی ماحول دی گل نہیں پیا لکھدا۔

اجے میں فطرت دے ایہناں مزما میر وچ گم ساں تے کوئل درداں ماری نے وچھوڑے دی بانسری و جانی شروع کیتی۔ میں فیروچیس ڈُبا۔ ایہہ کوئل پتا نہیں کدوں دی فراق دیاں کوکاں پئی ماردی اے، تے وصال لئی ہاڑے کردی اے پئی، تے پتا نہیں ایہنے کدوں تیکر غم دا آسا گنوا دیاں رہنا ایں؟ کوئل دیاں کوکاں مینھوں دور ہونیاں تے لگتی وچاری دا ”سُوح قَد وِن والا، لاہوتی نغمہ کتاں وچ رس گھولے، تے میرے اکلا پے دا دکھ وڈا وے۔

مینوں یاد آیا، میرے ویہڑے دے بڑے پرانے فرماں اُتے بولن والی ایس لگتی دا جیوندا جاگدا پچھ پرسوں دیگر ویلے، پر بت ولوں آون والا اک اچکا کاں چنک کے لے گیا سی۔ میں سوچن لگ پیا۔ خورے پر بت ولوں آون والے سارے ای کاں ہنگے ہوندے نیں؟ پر لگتی نے کوئل وانگوں دُہائی نہیں پائی، تے صبر پیا لہ پیتا۔ میرے من نوں لگتی دے حوصلے نے ٹھارس وِتی _____ ”توں جو ایہڈے وڈے ویہڑے وچ کلم کھاتے بے اولاد ایں، لگتی والا نغمہ لاہوت گاتا، تے گنوا دیاں گنوا دیاں بحر ناسوت توں پار لنگ جا!“

(۱۸ رمضان ۱۴۰۶ھ / ۸ جون ۱۹۸۶ء / ہفتہ، صبح ۱۰ بجے..... ناگڑیاں ☆..... نانکے وکے ویہڑے دے وچکار)

☆ ”ناگڑیاں“ (ضلع گجرات) _____ شاہ جی دا آبائی پنڈ